

# Odpuštění?

**Autor: Jan Vavříček**

## **V 7.A**

Slovo dalo slovo a my byli domluvení. Po rozloučení jsem tedy pokračoval v cestě a přemýšlel nad rozhovorem, co se právě udál. Došlo mi totiž, že jsme si zapomněli říct čas, v kolik se sejdeme. Běžel jsem zpátky za ní. Už jsem jí nenašel. Nikdo ji totiž od té doby neviděl.

Mé jméno je Timothy a jsem ten, kdo viděl Jennu poslední.

.....

Jako každé ráno jsem vstal, sešel po schodech dolů a rozevřel noviny. Doma již nikdo nebyl, a tak jsem měl čas na čtení. Hned na titulní straně stálo: „Stále pohřešovaná“. S nechutí jsem noviny odhodil a od nedotčené snídaně odešel. „Nesmím si to opět připustit ke kůži,“ říkal jsem si v duchu a snažil se zabavit jakoukoliv prací, než mi jel autobus do školy.

Ve škole se ke mně připojila kamarádka Jessica.

„Tak jak se dnes daří?“ zeptala se mě a vzala si žvýkačku z modrobílého obalu.

„No, možná budu mít výčitky svědomí, ale vlastně to i jde. Nějak se snažím nepřipouštět si tu událost o...“

„Jo, jo, rozumím ti,“ skočila mi do řeči, „hele, nechceš dneska vyrazit do Bread sticks? Prý tam mají zase nějakou akci. Tenhle rok na téma 60. let.“

„Ale jo, trochu rozpýlení se bude hodit,“ souhlasil jsem. „Tak se měj.“ ukončil jsem rozhovor, protože jsem došel k učebně, ve které jsem měl další hodinu.

Po zbytek školy jsem se nemohl zbavit dojmu, že je něco špatně. Vlastně jsem se vůbec nesoustředil na probírající látku. Z rozjímání mě vytrhla až SMS: „V půl osmí před BS? J.“

Odpoledne přišli rodiče domů. Avšak žádný zásadní rozhovor neproběhl. Nemohl jsem si sice nevšimnou, jak kolem mě našlapují po špičkách, ale dalo se to vydržet. Možná díky myšlence, že konečně vypadnu ven. Ale celou dobu ve mně něco hloubalo. Něco mi nesesedlo, pořád, jako bych čekal, co se stane, nebo kdy někdo nebo něco vybuchne. Celý den byl jako jedno velké Deja-vu.

Před Bread Sticks jsem byl přesně na půl osmou. Jessica již na mě čekala v okouzlujícím oblečení. Mohl jsem na ní oči nechat. Ale v tu chvíli se vrátil dnes již známý pocit. Začal zase ve mně dloubat pocit- Deja-vu. Tento pocit jsem chtěl nechat za dveřmi, a tak jsem Jessicu poprosil, jestli můžeme jít dovnitř.

Jako bych v této restauraci nebyl již mnohokrát, překvapilo mě, jak je tu vše jiné. Sedli jsme si tedy s Jessicou k nejbližšímu volnému stolu. Lokál byl už docela plný. Všichni se chystali na tancování a asi po čtvrt hodiny povídání nám došlo, že nás zřejmě nikdo neobslouží, nabídl jsem tedy Jessice, že zajdu k baru pro nějaký drink. Po objednání jsem se vrátil, ale Jessica nikde. Možná si zašla na záchod. Rozhodl jsem se tedy se sklenkami v ruce prohlídnout zbytek restaurace. Vyhnul jsem se několika tancujícím párům až jsem se dostal k jednomu tablu. Bylo na něm napsáno „Minulý rok- 30. léta.“ Prohlížel jsem si fotky, a uviděl- uviděl jsem modrobílý obal na žvýkačky. V tu chvíli se mi začali věci spojovat. Najednou mi zaklepal na ramenu Jessica.

„Co tu děláš? Pojd' zpátky k našemu stolu, než nám ho někdo zabere.“

„Počkej, zajdu si na záchod,“ snažil jsem se být co nejpřesvědčivější. „Vemeš tam zatím naše pití?“

„Jasně.“ A odešla směrem k našemu stolu.

V tu chvíli já se vydal k pánským toaletám. Těsně před nimi jsem však odbočil a snažil se z této pasti, kterou na mě ušili uniknout. Jessica to měla celou dobu výborně promyšlený. Před rokem se tu měla konat akce, na kterou jsme měli s Jennou jít. Jenna mi tu chtěla něco říct, avšak kvůli jejímu zmizení mi to neřekla. Podle toho, co mi všichni říkali, tak mi právě ten den chtěla říct, že je do mě zamilovaná. A ten rozhovor, který jsme vedli dnes na chodbě, podobný jsme vedli s Jennou v den jejího zmizení. Jenna, stejně jako dnes Jessica, mi zapomněla říct čas. A když si vybavím dnešní SMS-ku, Jessica se do ní podepsala jen J. Možná se chtěla Jess natolik podobat Jenně, že se podepisovala stejně jako Jenna.

Nyní už jsem byl před restaurací. Nevím, kam jsem měl jít. Potřeboval jsem si s někým promluvit, ale zároveň být sám. Než jsem se stihl rozhodnout, kam půjdu, uslyšel jsem za sebou známý hlas.

„Ty se chceš projít?“ zeptala se Jessica.

„Udělal se mi tam trochu nevolno, tak jsem šel na čerstvý vzduch,“ zalhal jsem.

„Tak pojď,“ chytla mě Jessica za ruku a táhla směrem k opuštěnému hřišti.

.....

„Od té doby si víc nepamatuji“, řekl jsem psychologce, která naproti mně seděla v křesle a se zaujetím si psala poznámky.

„Dobře, a podle toho, co jste mi zatím vylíčil, dokázal byste říci, co se stalo dál?“ odpověděla psychologka.

„Akorát podle vyprávění policie. Bylo mi řečeno, že jsme se dostali do parku, kde mi Jessica řekla vše. Je prý psychicky narušená a nyní je v ústavu pro lidi s psychickou poruchou. Mrtvolu Jenny našli zakopanou o pár dní později nedaleko hřiště.“

„Dobře, nyní si představte, že Jessica bude sedět na támhle té židli“ psychologka pokynula směrem k prázdnému křeslu. „Co byste jí nyní řekl?“

„Tak to opravdu nevím, nedokázal bych se jí doopravdy podívat do očí a mluvit s ní. Opravdu to nechci riskovat.“

Po skončení sezení jsem po cestě domů přemýšlel nad tím, co bych jí asi řekl a proč mám strach s ní takto mluvit. Nebylo to proto, že bych se jí bál či bych na to neměl odvalu, bylo by to proto, že bych jí byl schopen odpustit to co udělala a také to, že se do mě zamilovala.